

Ondertussen

In de morgen zit Van Buuren al op het terras in het zonnetje, de Telegraaf ligt gevouwen op tafel met daarnaast een geurend kopje koffie geposteerd. Van Buuren aait op passanten die hij kent zodat er wat info uitgewisseld kan worden; geheel waar of niet, dat is om het even. De kwestie Schuring is ronduit explosief te noemen, omdat Van Buuren via de advocaat al vernomen heeft dat de zwarte Schuring Van Dulmen alsmede Emile de Maserati-schilder geïdentificeerd heeft. Alvast smullend op wat komen gaat nipt Van Buuren van de koffie wanneer hij de ordinaire Tesla van Van Dulmen de straat door ziet rijden. Om er zeker van te zijn dat Van Dulmen hem opmerkt en hij zeer zeker niet genegeerd kan worden wuift Van Buuren opzichtig naar de man in de protserige elektro-auto. Van Dulmen, die zijn opzet blind voorbij te rijden als onmogelijk uit te voeren ziet, gooit zijn met leder uitgevoerde batterij-auto in een parkeervak en slentert nonchalant naar de terrassectie waar Van Buuren gul een vieze koffie verkeerd voor hem bestelt. 'Daar ben je lekker mee, Van Dulmen. Ik sprak gisterenavond de strafpleiter, je weet wel, die van de Jaguar met de verkeerd gekozen kleur, en die wist mij piekfijn te vertellen dat die onbetrouwbare Schuring van de donkere zijde precies die Emile kwastelaar en jouw persoon heeft geduid bij de prinsemarij. Plus dat rare vriendinnetje van de dopeseks zonder naam. Wat ook al zo'n raar verhaal is,' spuit Van Buuren zijn fenolinjectie in Van Dulmen. Verbaasd, nee verbijsterd, kijkt Van Dulmen het orakel in zijn gelaat en bezweert bij hoog en laag helemaal niets van het gehele voorval te weten. Van Buuren heft zijn hand half hoog en spreekt de wens uit dat ook de minder onderrichte medewerkers van minister Grapperhaus dezelfde mening zijn toegedaan. Naar zijn bescheiden mening die ook deze keer niet minder belangrijk is zal Schuring zeker proberen zichzelf te ontlasten en zo nodig Van Dulmen laten opknopen. 'Geloof mij, je enige vriend, nu maar: die Schuring is slecht nieuws, pikkie,' smeert Van Buuren zijn beleg uit op het brood van Van Dulmen en neemt een trekje van zijn sigaret. 'Slecht nieuws, ik zeg het je.'

Van Dulmen, die wil protesteren tegen de algehele weergave van veronderstellingen, besluit onmachtig te zwijgen en geeft zodoende Van Buuren de kans zijn naargeestige visie verder te projecteren. 'Je kan er vergif op innemen makker, dat je al lange tijd op de tap zit. Evenals die ordinaire tekenkwast van een Emile. Dan mag je hopen dat niemand iets raars heeft gezegd.' Van Dulmen zit inmiddels ongemakkelijk op zijn terrasstoel en heeft spijt toegegeven te hebben aan de wuivende adressering van Van Buuren. 'Wat zou jij doen, Van Buuren?' ontglipt Van Dulmen waarna een volledige uiteenzetting volgt van onzinnige handelingen en adviezen waar Van Dulmen in zijn geheel niets aan heeft.